

vod nesprávného ocenění průvodů, ale neučinila odpovídající mu odvolací návrh, návrh na změnu rozsudku, takže odvolací soud neměl se vůbec tímto důvodem obírat. Názor odvolacího soudu, že v odvolacím návrhu, znějícím výslovně jen na zrušení rozsudku a odkázání věci k doplnění řízení a novému rozhodnutí prvému soudu, lze spatřovati též návrh na změnu rozsudku prvého soudu, je mylným, nehledíc ani k tomu, že scházelo by vždy ještě bližší určení změny. Odvolatelka uplatnila sice též důvod kusosti řízení, leč neprávem. Odvolací soud nenašel a nemohl najíti důvod ke zrušení rozsudku prvého soudu ve smyslu odvolatelčině, poněvadž tato přednesla teprve v odvolání ku dolíčení odvolacího důvodu nesprávného ocenění důkazů vesměs nové skutečnosti a důkazy, dovolávajíc se ustanovení § 482 druhý odstavec c. ř. s. Vzhledem k tomu, že veškeré v odvolání nabídnuté důkazy jsou nepřijatelnými novotami, nebyla výtká neúplnosti řízení opodstatněna. Odvolací soud nemohl proto rozsudek prvého soudu změnit a uznati, že se žaloba zamítá, nýbrž měl, když odvolací důvod kusosti řízení prvého soudu a jediné uplatněný odvolací návrh na zrušení rozsudku prvého soudu nebyl odůvodněn, odvolání zamítnouti a rozsudek prvého soudu potvrditi.

Čís. 7620.

Ten, u něhož bylo nemanželské dítě ve výživě z příkazu jeho matky, nemůže požadovati náhradu nákladů na nemanželském otci, nýbrž může se držeti nemanželské matky, leč že by mu byla postoupila své nároky proti nemanželskému otci.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, Rv II 320/27.)

Žalovaný uznal otcovství k nemanželskému dítěti a složil roku 1912 odbytné 800 K. Nemanželská matka dala dítě na výchovu a výživu Anně K-ové, u níž dítě bylo od roku 1912 až do roku 1919. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se Anna K-ová na žalovaném náhrady nákladu, jež za onu dobu vynaložila na dítě. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobkyně domáhá se na žalovaném nemanželském otci nezletilé Anděly B-ové po rozumu § 1042 obč. zák. náhrady nákladů na výchovu a výživu tohoto nemanželského dítěte, tvrdíc, že učinila tyto náklady, — k nimž prý byl vlastně povinen žalovaný, — v úmyslu, že bude jednou požadovati na žalovaném, až nabude jmění, náhradu těchto nákladů, k nimž se uvolila proto, že matka dítěte nebyla s to, by je hradila sama. Tento žalobní nárok jest však zřejmě neodůvodněný a odvolací soud tudíž nepochybil, potvrdiv rozsudek prvního soudu, jímž byla žaloba zamítnuta. Bezdůvodnost žalobního nároku a tím i dovolání plyne

již z napadeného zjištění prvního soudu, podle něhož bylo nemanželské dítě od svého narození až do matčina sňatku nepřetržitě ve výživě žalobkyně z příkazu matky dítěte. Převzala-li žalobkyně, jak zjištěno, výživu dítěte na příkaz jeho matky, nemůže požadovati podle § 1042 obč. zák. náhradu nákladů na žalovaném, nýbrž může se držeti jen nemanželské matky. Neučinilať náklady za nemanželského otce, nýbrž za nemanželskou matku, již náležela péče o dítě, an nemanželský otec v roce 1912 na jeho výživu složil do sirotčí pokladny jednou pro vždy 800 K. Uvázala-li se však žalobkyně, vyhovujíc příkazu nemanželské matky, v péči o dítě, převzala tím proti matce dítěte smluvní povinnost, že bude o dítě pečovati. Proti žalovanému nemanželskému otci mohla by žalobkyně uplatňovati náhradní nárok jen tehdy, kdyby jí byla nemanželská matka postoupila své nároky proti žalovanému, přísluší-li jí vůbec nějaké. Takovýto postup však žalobkyně ani netvrdila. Již z těchto důvodů nelze vyhověti dovolání.

Čís. 7621.

Provozuje-li autodrožkář svoji živnost jediným autem, jest toto podle § 251 čís. 6 ex. ř. vyňato z exekuce.

(Plenární rozhodnutí ze dne 14. prosince 1927, Pres. 1546/26.)

D ů v o d y:

V rozhodnutích nejvyššího soudu byla odporujícím si způsobem řešena otázka, zda jediný automobil velkoměstského drožkáře jest přes značnou svoji cenu 60.000 Kč až 70.000 Kč vyloučen podle § 251 čís. 6 ex. ř. z exekuce. V zájmu jednotnosti nálezů nejvyššího soudu předložil jeho první president věc sesílenému sboru soudců, ten pak usnesl se na právní větě v čele uvedené. Původní, z § 2 čís. 5 exekuční novely z 10. června 1887, čís. 74 ř. zák. převzatý doslov § 251 čís. 6 ex. ř. zněl: »Z exekuce jsou vyňaty u řemesníků, ručních a továrních dělníků, jakož i porodních babiček předměty potřebné k osobnímu vykonávání jejich zaměstnání.« Již za platnosti tohoto ustanovení bylo všeobecně uznáváno, že platí také pro malé dopravní živnosti, že kůň a povoz, nevyhnutelně potřebné k jejich provozu, jsou nezabavitelný, rozhodnutím ze dne 22. února 1893 G. U. č. 14.606 bylo pak vysloveno, že fiakristovi nemohou býti zabaveny krytý vůz (landauer) a pár koní. Mohly-li o správnosti tohoto rozhodnutí býti vyslovovány pochybnosti s hlediska tehdy platného exekučního práva, nemůže býti o ní pochyby za platnosti nynějšího, článkem VIII. č. 27 čís. nař. z 1. června 1914, č. 118 ř. zák. upraveného doslovu § 251 čís. 6 ex. ř. Exekuční ochrana byla jím výslovně rozšířena na drobné živnostníky, při čemž bylo v motivech, uveřejněných výnosem ministerstva spravedlnosti z 2. června 1914, čís. 47 Věstn., vysvětleno, že účelem dodatku »a jiných osob,